

det spørgsmål, der ligger til grund for dagens forespørgsel.

Med Lissabontraktaten vil det blive enklere for EU at levere resultater og optræde handlekraftigt. Der er tale om et praktisk og fornuftigt arbejdsredskab, der skal få samarbejdet til at fungere mere effektivt. Derfor er det med tilfredshed, at jeg noterer mig, at Danmark og 23 andre medlemslande har ratificeret traktaten. Jeg håber, at Lissabontraktaten vil være i stand til at træde i kraft inden årets udgang. Nu har vi brug for at få afsluttet hele den her diskussion i Europa om, hvordan vores eget hus skal indrettes. Nu skal vi til at være i stand til at gå ud af huset og ikke bare diskutere inde i huset, hvad der skal være på væggene.

Kl. 11:34

#### Formanden:

Tak til udenrigsministeren for besvarelsen. Så går vi over til forhandlingen, og den første, der får ordet, er hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forespørgerne.

Kl. 11:34

#### Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

**Morten Messerschmidt (DF):**

Tak, formand.

Der er et eller andet, som ikke hænger sammen i det, udenrigsministeren siger. Lissabontraktaten er man godt tilfreds med, og det har jeg forstået. Vi har sådan set haft en række debatter her i Folketingssalen, og vi har stillet en række spørgsmål, hvor regeringen har udnyttet al sin elokvens til at fremhæve de ting, som regeringen mener er gode.

Så ændrer irerne på Lissabontraktaten, og nu synes man også, den model er fantastisk. Det, der tidligere var godt, fordi det skabte en effektiv mekanisme i Kommissionen, men som nu er taget ud, er stadig væk godt, fordi det er meget godt, at man sikrer, at hvert medlemsland har en kommissær. Jeg er sådan set fuldstændig enig i, at det er godt, at hvert medlemsland har en kommissær, men det er da barokt, at man kan rose både den traktat, hvor vi ikke havde en kommissær, og den traktat, hvor vi har en kommissær. Det vidner jo altså om, hvad det er for en mentalitet, den danske regering går ind i EU-spørgsmål med, nemlig at uanset hvad vi bliver præsenteret for fra Kommissionens side, skal vi nok neje nydeligt og sige tak. Her har vi altså den modsatte tilgang til det i Dansk Folkeparti.

Netop det irske nej, netop det forhold, at irerne jo lykkedes med at få ændret nogle af de dårlige ting i Lissabontraktaten, vidner om og bekræfter, at det nytter at holde folkeafstemninger – afstemninger, hvor befolkningen har mulighed for at sige: Nej, vi vil ikke tyranniseres af og underlægges det vælde, man er ved at bygge op fra Bruxelles. Det giver jo i den grad en undskyldning, en mulighed for, at den danske regering kan kræve nogle af de nødvendige indrømmelser, som skal til, hvis man skal have et ordentligt, respektfyldt og demokratisk samarbejde i EU.

Når irerne med deres nej netop var i stand til at gennemtrumfe en ændring af den måde, Kommissionen organiseres på, og gennemtrumfe en erklæring om forsvar, om skat og om arbejdstagerrettigheder, synes jeg, at det på den ene side selvfølgelig er glædeligt, at irerne kunne få sådanne resultater igennem, men at det på den anden side jo også er dybt pinligt, at vi – støttende alle disse ændringer – må sidde og klappe af, at andre folk har gjort det arbejde, som egentlig burde være den danske regerings.

Det burde jo være den danske regering, der efter grundlovens § 19 fører udenrigspolitikken her i landet, som havde gennemført de ændringer, som vi ikke helt skulle forlade os på at irerne ville klare; det burde være den danske regering, som varetog de danske interesser og ikke irerne, og det burde være den danske regering, som sagde: Ja, vi har tillid til, at danskerne rent faktisk også har forstand på, har vilje til og har mod på det her samarbejde og derfor selvfølgelig også skal have en afstemning.

Jeg synes, det var sjovt – nej, måske ikke sjovt, men måske i virkeligheden det modsatte – at det allerførste, udenrigsministeren sagde som besvarelse af forespørgslen, var: Nej, for vi er ganske godt tilfredse med traktaten. Det virker, som om man kun holder afstemninger, hvis man er utilfreds med traktaten, for så har man mulighed for at få andre til at sige nej på egne vegne. Men kunne man ikke forestille sig, at man var tilhænger af traktaten og alligevel holdt en afstemning?

Jeg er godt klar over, at der er nogle fiffige jurister, der er kommet frem til, at det her ikke falder ind under grundlovens § 20, men det gjorde det sådan set heller ikke i 1986; dengang var der indenrigspolitiske årsager til, at man holdt en afstemning. Det gjorde det sådan set heller ikke 1993, hvor der var fem sjettedele flertal i Folketinget, så der er masser af statsretlige eksempler